



Arrest

nr. 93 057 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 aqrab 1352 (30 oktober 1973 volgens de westerse kalender). U bent een soennitische Pashtoun en verklaart afkomstig te zijn uit Faryab. In 1355 (21 maart 1976 – 20 maart 1977) verhuisde u met de familie naar Kabul. U studeerde daar aan het technisch lyceum. Uw vader werkte voor de overheid als legaal adviseur voor telecommunicatie. Door de komst van de taliban kreeg hij problemen en eind 1375 (20 maart 1996 – 19 maart 1997) verhuisden jullie naar Bandar Khan Abad, gelegen in de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. In de maand jawza 1376 (22 mei – 21 juni 1997) richtte u met de hulp van dr. A. S. {...}, een vriend van uw vader, een instituut (cursus) op, waar Engels en wiskunde gegeven werd op

de bovenste verdieping van uw huis. Zowel jongens als meisjes konden deze cursussen volgen en u had ook twee leerkrachten in dienst, een vrouw en een man Abed, die tevens uw zakenpartner was. Om die reden heette de cursus ook "Jamal-Abed". Jullie konden normaal opereren tot de komst van de taliban in Kunduz in 1377 (21 maart 1998 – 20 maart 1999). Tussen 1377 en 1378 (21 maart 1999 – 20 maart 2000) was de macht van de taliban in Kunduz niet zo sterk. Jullie konden blijven verdergaan met de cursus, maar in het geheim. In die periode kwamen dr. A. S. {...}, A. L. P. {...} en generaal S.{...} in uw cursus de studenten oproepen om zich, als niet-Pashtounen te verenigen tegen de taliban die aan de macht waren. Eveneens werd er in die periode in de school "Takharistan madrassa" een vergadering georganiseerd ter nagedachtenis van de dichter Mawlana. A. L. P. {...} nam tijdens die vergadering het woord en riep nogmaals op dat de niet-Pashtounen zich dienden te verenigen en te vechten tegen de overheersing van de taliban. Hij kondigde toen ook aan dat hij door Tadzjikistan naar Europa zou reizen om donaties en steun te zoeken voor zijn ideeën. Eén week later vertrok hij. Iemand rapporteerde deze vergadering aan de taliban en de deelnemers van de vergadering, waaronder uw vader en dr. A. S. {...} werden gearresteerd. Na de arrestatie van uw vader ging u verder met de cursus, maar twee weken later kwamen de taliban naar uw cursus. Toen zij zagen dat er ook les gegeven werd aan meisjes werd u opgepakt Uw vader en dr. A. S. {...} werden in de gevangenis gedood. U verbleef in de gevangenis tot de val van de taliban in Kunduz in 1381 (21 maart 2002 – 20 maart 2003). De macht in Kunduz werd toen overgedragen aan Said Dawood Dawood en hij vroeg u om in 1382 (21 maart 2003 – 20 maart 2004) uw cursus te heropenen. U deed dit in Bander Kabul in Kunduz. U verklaart daarnaast ook een sympathisant te zijn van de partij Congress-Mili. U deed aan propaganda voor de partij onder uw studenten. U vertelde hen over het gedachtengoed van Congress-Mili en verdeelde geschriften en documenten van de partij. Na de verkiezingen van 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) was het voor Abed, als vertegenwoordiger van Congres-Mili in Kunduz, niet meer veilig. Hij werd vervolgd en verdween in saratan of assad 1390 (21 juni – 20 augustus 2011). U bleef de cursus verder leiden en bleef betrokken bij Congress-Mili. Op 5 jaddi 1390 (26 december 2011) zond uw vriend H. G. A. {...} u een boodschap. Hij wilde u dringend zien. U vernam dat hij via zijn contacten, die hij als handelaar had met de taliban, de krijgsheer Sayyaf en de "Hezb-i-Islami" had vernomen dat er een dreigbrief tegen u was opgesteld. De taliban wisten alles over uw verleden en u werd een ongelovige genoemd en met de dood bedreigd. Op 8 of 9 jaddi 1390 (29 of 30 december 2011) kon H. G. A. {...} via zijn contacten de brief bemachtigen. Hij adviseerde u om het land te verlaten en via zijn contacten regelde hij uw reis. U verliet Afghanistan in het begin van de maand jaddi 1390 (22 december 2011 – 21 januari 2012). U reisde naar Pakistan, waar u één maand verbleef. In het begin van de maand dalwa (21 januari 2012 – 20 februari 2012) nam u vanuit Pakistan, met behulp van een vals Roemeens paspoort, het vliegtuig naar België, waar u op 26 januari 2012 aankwam en één dag later asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw betrokkenheid bij de partij Congress-Mili, waardoor u recent opnieuw problemen kreeg met de taliban, onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U blijkt wel enige politieke kennis te hebben over de partij Congress-Mili en zijn aanhangers, maar blijft op bepaalde vlakken vaag, oppervlakkig en tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Uw kennis is daarom onvoldoende overtuigend voor iemand die nauw aan de Congress-Mili en partijleden zou gelinkt zijn. Vooreerst moeten een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Zo verklaart u dat tussen 1377 en 1378 (21 maart 1998 – 20 maart 2000) de taliban in Kunduz niet zo sterk waren en u uw cursus daarom in het geheim kon openhouden. In diezelfde periode zou ook A. L.P. {...} in uw cursus de studenten opgeroepen hebben om zich te verenigen tegen de taliban (CGVS, p. 6). Echter uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat A. L. P. {...} al in 1997 het talibanregime ontvluchtte en naar Frankrijk ging. Pas in 2004 keerde hij terug naar Afghanistan. Het is dus onmogelijk dat hij tussen 1998 en 2000 in uw cursus kwam spreken. U beweert dan ook verkeerdelijk dat A. L. P. {...} slecht twee tot tweeënhalf jaar in Frankrijk zou geleefd hebben (CGVS, p. 9). Vervolgens beweert u dat uw vader samen met Dr. A. S.{...}, het hoofd van het Kunduz ziekenhuis, door de taliban opgepakt werd omwille van hun deelname aan een vergadering met A. L. P. {...} nadat hij in uw cursus kwam spreken (CGVS, p. 6-7). Uzelf werd twee weken later ook door de taliban opgepakt en zat in de gevangenis tot eind 1381 (21 maart 2002 – 20 maart 2003) (CGVS, p. 7). Uw vader en Dr. A. S. {...} werden in de gevangenis gedood, zo verklaarde u (CGVS, p. 7). Deze

verklaring is echter ook tegenstrijdig gebleken met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, in 2007 wordt Dr. A. S. {..} nog in de berichtgeving vermeld als het hoofd van het burgerlijk ziekenhuis in Kunduz. Pas in juli 2010 kwam hij door een bomexplosie om het leven. Verder haalt u aan dat A.L. P. {..} zich in 1383 (21 maart 2004 – 21 maart 2005) kandidaat stelde voor de presidentsverkiezingen. Hij zou toen over Ghazi Amanullah Khan, de “vader van de Afghaanse natie”, verklaard hebben dat hij de Pashtounen destijds omwille van zijn eigen voordeel in het noorden had gevestigd. Dit werd als nationaal verraad gezien en hierdoor keerden de taliban, de krijgsheer Sayyaf en de “Hezb-i-Islami” zich tegen A. L. P. {..} (CGVS, p. 10). Uw verklaringen over dit incident kloppen grotendeels ware het niet dat dit incident zich pas in 2008 voordeed en niet in 2004-2005 zoals u beweert. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt. Als u wordt gevraagd of Congress-Mili uit diverse fracties bestaat of niet verklaart u dat de partij tot de verkiezingen in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) één partij waren. Daarna zou de partij zich voor de presidentsverkiezingen in twee gesplitst hebben met Bashir Bezhan als verantwoordelijke van het afgesplitste deel (CGVS, p. 10). Deze verklaring is grotendeels correct, maar het CGVS beschikt daarnaast ook over informatie dat in 2006 al diverse leden zich afsplitsten van de partij omwille van meningsverschillen. Het is merkwaardig dat u dit niet vermeld. Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw politieke profiel. Uw algemene kennis over de Afghaanse politiek en politieke figuren in Kunduz is ook beperkt gebleken. Zo verklaart u dat de laatste parlementsverkiezingen zich voordeden in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) en dit terwijl ze gehouden werden op 18 september 2010 (CGVS, p. 15). Daarnaast verklaart u dat de gouverneur van Kunduz op het moment van uw vertrek, namelijk Mohammad Anwar Jigdalak een Pashtoun is en dit terwijl het een Tadzjiek is, en weet u niet wie Abdul Rahman Aqtash is (CGVS, p. 15). Nochtans was hij volgens de informatie vice provinciale politiechef van Kunduz tot maart 2011. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw politiek profiel verder. Dat u louter een sympathisant was van de partij Congress-Mili is geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan kennis over de politiek in Afghanistan en over de partij Congress-Mili, en al zeker niet voor uw tegenstrijdige verklaringen (CGVS, p. 9). U verklaart immers dat u propaganda voerde over de partij Congress-Mili onder uw studenten en geschriften en documenten van de partij verdeelde (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over de manier waarop u uw studenten van de standpunten van de partij Congress-Mili trachtte te overtuigen overstijgen bovendien de algemeenheid niet. Ze zijn vaag en weinig doorleefd en doen dan ook twifelen aan uw propaganda-activiteiten voor de partij Congress-Mili (CGVS, p. 9). U antwoordt naast de kwestie en stelt enkel dat de Darisprekenden snel overtuigd waren van het idee zich te verenigen tegen de Pashtounen (CGVS p. 9). Daarnaast zou uw vader opgepakt en gedood zijn door de taliban omwille van zijn deelname aan een vergadering van A. L. P. {..}, en zou uw zakenpartner met wie u al sinds 1997 samen een instituut uitbaat ook een vertegenwoordiger zijn van de partij Congress-Mili in Kunduz (CGVS, p. 7, 12). Er mag dan ook verwacht worden dat u correcte en gedetailleerde informatie kan geven over Congress-Mili. Zeker gezien u omwille van de band van uw zakenpartner Abed met Congress-Mili zelf problemen kreeg met de taliban en daardoor uw land diende te verlaten. De taliban dachten immers dat u na de verdwijning van Abed zijn taken binnen de partij had overgenomen (CGVS, p. 13). De vaagheden en gebrek aan manifeste kennis over Congress-Mili maken het bijgevolg weinig geloofwaardig dat u werkelijk enige rol van betekenis heeft gespeeld in de partij Congress-Mili. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u er niet in slaagt te preciseren wie uw zakenpartner was. Gevraagd naar zijn volledige naam verklaart u immers dat hij gekend was als “Abed”, alleen “Abed” (CGVS, p. 13). Dit is merkwaardig gezien er wel meer dan één Afghaan onder de naam “Abed” bekend is. Ook dit roept vragen op omtrent uw beweerd band met Abed, die een vertegenwoordiger van Congress-Mili zou zijn in Kunduz (CGVS, p. 12). Daarenboven beschikt het CGVS niet over objectieve informatie waaruit zou blijken dat ene “Abed” in Kunduz vertegenwoordiger zou geweest zijn voor de partij Congress-Mili, of dat een zekere Abed met die functie verdwenen is. Men zou toch verwachten dat de verdwijning van een lokale politicus wel in de Afghaanse media zal verschenen zijn. Zelf bracht u hiervoor trouwens geen enkel begin van bewijs aan.

Tot slot bevat uw vluchtrelaas diverse oppervlakkige en onlogische verklaringen die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Zo verklaart u dat u via uw vaders vriend H. G. A. {..} te weten kwam dat de taliban een dreigbrief voor u hadden opgemaakt (CGVS, p. 11). De taliban zouden u ervan verdenken de politieke activiteiten van Abed na zijn verdwijning verder te zetten en vonden dat u zich bezighield met anti-islamitische praktijken (CGVS, p. 13). Gezien Congress-Mili nog vele andere vertegenwoordigers had in Afghanistan is het opmerkelijk dat de taliban net u, een eenvoudige sympathisant van de partij zoals u beweerd, zouden viseren (CGVS, p. 10). U verklaart immers enkel met uw studenten over de partij gesproken te hebben (CGVS, p. 9). Waarom de taliban dan ook zouden denken dat u de activiteiten van Abed binnen de partij verderzette is dan ook niet duidelijk. Verder is de manier waarop u over deze brief van de taliban vernam ook zeer bevreemdend. Zo verklaart u dat H. G. A. {..} een vriend van u was, maar ook als handelaar contact had

met de taliban, Sayyaf, "Ittehad Islam" en "Hezb-i-Islami". Hij vernam via deze contacten dat er een dreigbrief tegen u bestond en contacteerde u (CGVS, p. 11, 13-14). Hierbij moet worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de taliban aan H. G. A. {...} deze brief gaven en niet rechtstreeks aan u. U verklaart hierop dat u geen familie meer had en H. G. A. {...} als een vriend van de familie daarom de brief kreeg (CGVS, p. 11). Dit is echter geen bevredigende verklaring voor deze onlogische handelingswijze van de taliban. Immers, zij konden deze brief ook bij u thuis hebben achtergelaten of bij uw instituut hebben afgegeven aangezien u toch het doelwit was in de bewuste brief. Ook is het merkwaardig dat u ondanks de connecties die H. G. A. {...} had met de taliban en anderen u hem nog genoeg vertrouwde om nog vijf dagen in zijn huis te verblijven nadat u kennis had van de dreigbrief alvorens te vluchten (CGVS, p. 12-13). Een verklaring geeft u hiervoor niet (CGVS, p. 14).

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. Uw taskara kan hoogstens een bewijs vormen van uw nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Uw verklaringen over de voorgelegde dreigbrief zijn verder ook tegenstrijdig gebleken met de inhoud ervan. Zo werd u gevraagd de naam te noemen van de persoon die precies de dreigbrief zond. U verklaart dat deze werd gestuurd door de inlichtingendienst van Kunduz, maar noemt geen naam (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt de dreigbrief ondertekend te zijn door Q. M. I. A. {...}. Volgens u zou de in de brief ook te lezen staan dat u zou opgehangen worden op een kruispunt (CGVS, p. 12). Dit blijkt echter niet uit de vertaling van de brief. Deze tegenstrijdige verklaringen dragen allerminst bij aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien legt u van uw betrokkenheid bij de partij Congress-Mili geen enkel begin van bewijs voor. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Mazar-i-Sharif aangezien u daar over een netwerk beschikt. U verklaarde namelijk dat uw enige zus Homaira daar woonachtig is. Zij is getrouwd en haar man is winkelier (CGVS, p. 5). Daarnaast bent u weduwnaar en zijn uw ouders overleden (CGVS, p. 5). U beschikt dus niet meer over een familiaal netwerk in Kunduz. U beweert echter dat u problemen heeft met de taliban en zij overal hun netwerken hebben. Hierdoor zou u nergens anders in Afghanistan terecht kunnen (CGVS, p. 14). Aangezien uw politiek profiel en uw problemen met de taliban die hieruit voortvloeiden niet als geloofwaardig worden beschouwd, is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Mazar-i-Sharif zou kunnen vestigen bij de rest van uw familie en daar uw leven verder opbouwen. Bovendien spreekt u Pashtu, Dari en Engels en hebt u diverse jaren onderwijs genoten, waardoor het voor u mogelijk is om in Mazar-i-Sharif werk te vinden (CGVS p. 4). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de Mazar-i-Sharif in uw geval onredelijk zou zijn.

In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie van de provincie Balkh, meer bepaald in de stad Mazar-i-Sharif, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers

from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker betoogt dat men zich kan afvragen of de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel alles correct begrepen heeft. Deze interviewer heeft bovendien niet veel vragen gesteld over de partij zodat het onduidelijk is hoe hieruit kan blijken dat zijn betrokkenheid bij de partij of zijn kennis ervan onvoldoende zou zijn.

2.4.1. Met zijn gratuite betoog dat de ondervrager hem niet correct begrepen heeft, toont verzoeker geenszins aan dat hetgeen genoteerd werd in het gehoorverslag, niet de correcte weergave zou zijn van verzoekers antwoorden. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat hij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd. Het volstaat evenwel niet dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel bestaat een vermoeden dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat verzoeker werkelijk heeft verklaard en verzoeker levert in casu het tegenbewijs niet (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het is op het geheel van verzoekers verklaringen dat de commissaris-generaal zich baseert om een beslissing te nemen. De Raad stelt vast, na lezing van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van verzoeker, dat de motieven van de bestreden beslissing hierin hun grondslag vinden. Waar verzoeker nog meent dat hem niet veel vragen werden gesteld over zijn betrokkenheid bij de partij, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk gepeild heeft naar de kennis van verzoeker over congress mili (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 10). Indien verzoeker werkelijk betrokken zou zijn bij deze partij, hetgeen hij voorhoudt, mag van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over deze partij antwoorden kan geven die stroken met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13). De vaststelling dat verzoeker hier op diverse vlakken niet in slaagt, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Wat betreft de aanwezigheid van A.L.P op zijn cursus, stelt verzoeker dat A.L.P. officieel inderdaad in Frankrijk verbleef doch officieus naar Afghanistan is afgereisd om verzoekers studenten toe te spreken.

2.5.1. Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13) blijkt inderdaad dat A.L.P. in 1997 Afghanistan ontvluchtte en naar Frankrijk trok. Pas in 2004 keerde hij terug naar Afghanistan. Waar verzoeker thans stelt dat A.L.P. officieus terugkeerde naar Afghanistan om zijn met deze informatie tegenstrijdige verklaringen te verantwoorden, oordeelt de Raad dat dit een gratuite verklaring post factum betreft die op geen enkele concrete wijze wordt onderbouwd. De Raad meent dat voorkeur dient te worden gegeven aan de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt.

2.6. Verzoeker stelt voorts nooit verklaard te hebben dat zijn vader en dokter A.Z. in de gevangenis werden gedood. Hij heeft slechts verklaard dat zijn vader in de gevangenis werd gedood.

2.6.1. Uit nazicht van het gehoorverslag (stuk 3, p. 7) blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde: *"Dr a.s. {...} werd gedood door taliban in de gevangenis, maar we hadden geen nieuws van vader voor langere tijd. Hij was vermist, maar later geïnformeerd dat hij gedood werd in de gevangenis na dr. A.s. {...}"*. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat ook dokter A. Z. in de gevangenis werd gedood. Deze verklaring is evenwel geheel in tegenstrijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat dr. A. Z. pas in juli 2010 omkwam bij een bomexplosie in zijn privékliniek (administratief dossier, stuk 13, *"Pajhwok Afghan News, '7 killed in roadside bomb blasts, Jul 11, 2010'"*). Deze vaststelling doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.7. Aangaande het incident inzake A.L.P. betoogt verzoeker nooit te hebben verklaard dat dit zich in 2004-2005 heeft voorgedaan. Hij heeft verklaard dat dit zich voordeed na de verkiezingen van 2004-2005 maar naar een exacte datum werd hem nooit gevraagd.

2.7.1. Uit nazicht van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde: *"Na de aankondiging van zijn creatie in 1383 a.l.p. was een kandidaat voor de presidentsverkiezingen toen en in zijn speech zei hij iets over ammanullah en hij zei dat hij voor zijn eigen benefint de pashtounen en noorden had gevestigd en hij noemde dat nationaal verraad en daarna taliban, sayyaf en hezb i islami keerden zich tegen p. {...}"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 10). Hoewel verzoeker het incident inder-

daad niet precies in de tijd situeerde, kan uit zijn verklaringen niet anders dan afgeleid worden dat hij het incident – met name de speech en daaropvolgende protesten – situeerde tijdens de verkiezingen in 2004-2005. Bezwaarlijk kan verzoeker beweren dat hij bedoelde dat het incident zich voordeed vier jaar na de verkiezingen van 2004-2005. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen tracht bij te sturen om ze alsnog te laten overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het incident zich voordeed in 2008 (administratief dossier, stuk 13, *Pajhwok Afghan News*, “*Protesters urge action against P.{.}.*”, Jul 23, 2008”).

2.8. Verzoeker verduidelijkt voorts dat naar aanleiding van elke verkiezingen mensen zich afsplitsen van alle partijen. Bij de verkiezingen in 2009-2010 is de partij echter in twee gescheurd terwijl in 2006 enkele mensen zich afscheurden omwille van meningsverschillen. Dit wordt trouwens bevestigd door het Commissariaat-generaal.

2.8.1. De considerans aangaande het niet vermelden van de afsplitsing van diverse leden in 2006 wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

2.9. Verzoeker betwist voorts dat hij gezegd zou hebben dat M.A.J. een Pashtoun is. Hij heeft deze persoon nooit ontmoet en wist niet of hij Pashtoun of Tadzjiek is. Hij weet enkel dat er beweerd wordt dat hij van Surobi District is.

2.9.1. Uit nazicht van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde: “*Wie was de gouverneur van Kunduz op het moment van vertrek? M.a.j. {.}. Wat weet je over hem naast zijn naam? Hij is van surobi. Hij is een pashtoun.*” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 15). Hieruit blijkt weerom ontegensprekelijk dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat M.A.J. een Pashtoun is, hetgeen in tegenstrijd is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat deze persoon een Tadzjiek is (stuk 13, *Afghan Biographies*, J.M.A.J {.}). Deze vaststelling doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

2.10. Verzoeker bevestigt dat hij op het ogenblik van het interview zelf niet wist wie A.R.A. was doch nadien besepte dat de interviewer de politiechef van de provincie bedoelde. Verder is het ook niet vreemd dat hij enkel de achternaam van zijn zakenpartner kent aangezien men vaak slechts de achternaam van iemand kent. Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag geloofwaardig en geenszins tegenstrijdig is.

2.10.1. De blote bewering van verzoeker dat hij zich na het gehoor plots herinnerde wie A.R.A. was kan niet overtuigen. Gelet op het door verzoeker voorgehouden politiek profiel, kan van hem verwacht worden dat hij weet wie A.R.A. is. De vaststelling dat dit niet het geval was, doet terecht afbreuk aan dat profiel. Evenmin kan verzoeker overtuigen waar hij stelt dat het normaal is dat hij enkel de achternaam van zijn zakenpartner kent. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde samen met Abed een cursus te hebben opgestart en dat zij deelden in de kosten (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 6) alsook dat hij wist dat Abeds familie geen nieuws meer over hem had na zijn verdwijning (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 12) zodat hieruit mag afgeleid worden dat verzoeker wist wie Abeds familie was, onwetend is over de volledige naam van Abed.

Verzoekende partij dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 A (2) van de conventie van Genève.

Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielaanvraag en meent wel degelijk in aanmerking te komen om erkend te worden als vluchteling.

2.13. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas. Waar verzoekende partij thans in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals hoger is gebleken, in gebreke blijft.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.16. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Mazar-i-Sharif aangezien u daar over een netwerk beschikt. U verklaarde namelijk dat uw enige zus Homaira daar woonachtig is. Zij is getrouwd en haar man is winkelier (CGVS, p. 5). Daarnaast bent u weduwnaar en zijn uw ouders overleden (CGVS, p. 5). U beschikt dus niet meer over een familiaal netwerk in Kunduz. U beweert echter dat u problemen heeft met de taliban en zij overal hun netwerken hebben. Hierdoor zou u nergens anders in Afghanistan terecht kunnen (CGVS, p. 14). Aangezien uw politiek profiel en uw problemen met de taliban die hieruit voortvloeiden niet als geloofwaardig worden beschouwd, is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Mazar-i-Sharif zou kunnen vestigen bij de rest van uw familie en daar uw leven verder opbouwen. Bovendien spreekt u Pashtu, Dari en Engels en hebt u diverse jaren onderwijs genoten, waardoor het voor u mogelijk is om in Mazar-i-Sharif werk te vinden (CGVS p. 4). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de Mazar-i-Sharif in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie van de provincie Balkh, meer bepaald in de stad Mazar-i-Sharif, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB “Afghanistan” – “Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)” dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens*

zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad merkt nog op dat verweerder bij zijn nota als bijlage twee recente *Subject Related Briefings* toevoegt, opgesteld door Cedoca. Hieruit blijkt dat de beoordeling zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en hoger geciteerd gehandhaafd blijft.

2.17. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.18. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER